

bundet under Hagen. I Døren vendte hun sig endnu en Gang, nikkede og smilte til Gutten og sagde:

„Kom nu ud til vos paa Søndag, saa skal du faa Raamælskage, min Dreng, om den røde Kvie ellers vil kælve.“ Og vendt mod Emanuel tilføjede hun: „Fatter har solgt den sorte Brummeko. Det er ellers svært sløje Priser iaar.“

VI

Den øverste Ende af det lange Bord i Storstuen var dækket med et brunt Voksdug. Paa dette stod to dampende Lurfade med Kaalsuppe, et halvt Rugbrød, en Underkop med grovt Salt og den sædvanlige Vandkrukke med Trælaag. Emanuel tog Plads for Bordenden. Paa hans venstre Haand, inde under Vinduet, sad Niels og den gamle Søren, Gaardens Røgter, et tre Alen højt Vrag af en Arbejdsmaskine — lutter Knokler og store Ledknuder — der foroven endte i et lille, ludende Hoved, som ikke bestod af stort andet end et Par vældige Kæber. Hele Underansigtet og den forreste Del af hans lange Hals indtil det stærkt fremtrædende Adamsæble var sort af Skæggestubbe, Næsen rød, den lave Pande bengul, Haaret af en Farve, som om der var strøet Aske over hans Hoved. Ved Bordets anden Længdeside sad Hansine med de to Børn og Abelone; desuden en gammel Mo'erlille med grøn Øjenskærm samt et Par Børn fra Gaden. Som Skik var blandt Byens Fattigfolk, havde de sidste indfundet sig til Maaltidet af sig selv og følte sig ganske som hjemme der. Gutten laa inde i sin Seng. Han havde straks efter Bedstemoderens Bortgang atter lagt sig til Ro og var falden i Søvn med sin Sukkergris i Haanden.

Alle bøjede Hovedet og foldede Hænderne, da Emanuel med høj Røst begyndte Bordbønnen: